C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Hasek_Jaroslav-Kolik_kdo_ma_kolem_krku.PDB

PDB Name: Kolik kdo má kolem krku
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 6.7.2004
Modification Date: 6.7.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Kolik kdo má kolem krku

Jaroslav Hašek
I.

V prosinci roku 1866 dlel ministr Beust na nátlak Františka Josefa v Pešti, kde vypracoval uprostřed Maďarů osnovu na rekonstrukci kabinetu státní policie. Dle všeho sloužilo mu při tom za vzor řízení inkviziční staré koruny aragonské a Katalonie, takže na konec dějin inkvisice po Morillovi, Juanovi Martinovi a Tomáši Torquenadovi vstupují vrchní komisaři pražské státní policie Slíva a Klabíček.

Ocitli jsme se ve století, kdy v Rakousku vše se rozhodovalo mečem, provazem a policií. Komisař Slíva byl černý, Klabíček byl plavý. Chodili vždy spolu a dohromady dělali jakýsi živý černožlutý prapor. Komisař Klabíček měl ke všemu ještě zrzavý knír pod nosem, takže i s tím knírem byla to černo-červeno-žlutá velkoněmecká trikolora. Vědecky se tomu říká mimikry, že totiž živočich přizpůsobuje se barvou svému okolí.

Od počátku války až po naše dny vyvíjeli tito moderní inkvisitoři rozsáhlou činnost. Některý den provedli až třicet domácích prohlídek v Praze, urazili automobilem po Čechách spoustu kilometrů, přivezli Klofáče z Vysokého Mýta do Prahy, odvezli Kramáře z Prahy do Vídně a dali se fotografovati s mrtvolou popraveného Kratochvíla z Přerova.

Doplňovali druh druha. Zatím co komisař Slíva prohlížel podvlékačky pana manžela, bavil se komisař Klabíček s manželkou podezřelého muže. Oba byli při tom usměvaví, milí.

V jejich úsměvu ležely separace policejního ředitelství v Bartolomějské ulici, vojenský soud na Hradčanech a nějakých pár roků.

Ke konci roku 1914 měl jsem též potěšení býti poctěn návštěvou té nerozlučné dvojice, z čehož vyplývá tato detektivní historie.

II.

Bylo to časně z rána, když všichni pořádní lidé ještě spí nebo jdou spáti, když se ozval elektrický zvonek u mého bytu. Současně se ozvalo též silné kopání do dveří, bušení pěstí do výplně a jakési hlasité klení, které vyburcovalo mou zvědavost.

Šel jsem ke dveřím a s umělou lhostejností optal jsem se, co si kdo přeje. Odpověděli mně známým vyzváním: "Jménem zákona otevřte". Následovalo chvilku ticho, které přerušil ženský hlas: "Milostpane, jsou tu pro vás páni od policie."

"Dobré jitro, paní správcová," odpověděl jsem, otvíraje dveře. Do předsíně vhrnul se zástup podezřelých individuí, ze kterých jsem okamžitě poznal komisaře Slívu a Klabíčka. Tři civilní strážníci zůstali státi v předsíni a dívali se po věšáku, asi tak, jako když mexičtí banditi generála Caranzy si prohlížejí větve stromu, unesou-li zajatce.

Slíva a Klabíček se usmívali a Slíva zahovořil teplým, měkkým hlasem: "Odpusťte, že jsme vás vyrušili ze spánku. Znáte však jistě naše úřední povinnosti. Dostali jsme pokyn provésti u vás domovní prohlídku. Nebudete, doufám, se zpěčovati a podepíšete výnos o policejní prohlídce. Jsem přesvědčen, že u vás nic závadného nenalezneme. Nepodepíšete-li výnos, bude se prohlídka prováděti bez vašeho svolení."

Komisař Klabíček zatím byl již v kuchyni. Šli jsme za ním. Stál se založenýma rukama jako Napoleon uprostřed kuchyně a díval se na plotnu.

"To jsou kamna, kuchyňská kamna," vysvětloval jsem. "Ach," zvolal Slíva, "opravdu kuchyňská kamna." "Pane Kleibře," volal na jednoho detektiva do předsíně, "prohlédněte laskavě kamna." Za čtvrt hodiny byla kamna sbourána. Pan Kleibr vyhlížel jako lupič, který vlezl komínem. Při tom Klabíček se bavil zcela nenuceně o politických otázkách. "Je přirozeno," mluvil, mrkaje na mne, "že stát se nemůže smířit s podvratnými živly. Proto nikdo se nesmí diviti, používá-li se ostřejších prostředků."

Kuchyně počala dělati dojem Němci vydrancovaného belgického městečka. Všude válely se kachlíky, kuchyňské nádobí, zásuvky stolů, zinkový plech z ledničky, kterou pan Kleibr mezitím rozebral kleštěmi a kladivem. Odervané plátno smutně viselo s žehlicího prkna a vypáčená špižírna vychrlila svůj obsah na podlahu, jako když při býčích zápasech rozpáře zuřivý býk břicho ubohému koni. Naložené hříbky mísily se s marmeládami a komisař Slíva, ochutnávaje lžičkou z rozbité sklenice meruňková povidla, poznamenal s úsměvem: "Zjistili jsme, že jste před dvěma lety hrával v kavárně "Royal" na Vinohradech kulečník s právníkem Slavičem z Banjaluky."

Komisař Klabíček zatím sekáčem na maso rozrazil krabici konservy segedinského guláše a vbodávaje zraky do obsahu, mínil, že je to z buvolího masa a že předevčírem při domovní prohlídce u jednoho politicky podezřelého člověka našel v konservě "Lanýžová paštika" výstřižek ze švýcarského časopisu "Züricher Post".

Zatím, co jsme se tak bavili v kuchyni, zmizeli na pokyn komisaře Slívy dva detektivové z předsíně a

odešli do ložnice.

Komisař Klabíček otevřel ještě krabičku šprot a olejových sardinek a šli jsme do ložnice.

Zprvu nemohli jsme se dobře orientovati, neboť v ložnici vyhlíželo to, jako když zuří blizzard a zasypává vše bílými vločkami sněhu. Oba detektivové párali peřiny.

Komisař Slíva s obvyklým úsměvem řekl něžně: "Nepřipomíná vám to zasněženou krajinku, když se chumelí? Asi před týdnem jsme rozpárali peřiny jednomu redaktorovi na Kladně, detektiv Patlička při tom převrhl láhev s "Lesní vůní" a vedle náhodou spustil gramofon "Narodil se Kristus Pán". Věříte, že to byla zcela vánoční nálada?"

Detektivové zatím párali polštáře a vykuchávali matrace. Do peří mísila se mořská tráva, postele vyhlížely jak trosky korábu. Zásuvky umývadla byly vyprázdněny, zrcadlo na umývadle, když ho odšroubovávali, aby se podívali, není-li něco velezrádného napsáno na amalgamu, prasklo jako led za mrazu a za chvíli ložnice vzbuzovala dojem, že do křídla domu náhodou vrazil chvost komety. "Ani nevíte," řekl při tom komisař Klabíček, "co to dá práce, udělati v Rakousku pořádek. Věříte, že možno z toho sešedivěti?"

To jsem mu úplně věřil, neboť jak nakládali s mou knihovnou, tak nenakládali snad ani Němci s universitní knihovnou v Lovani.

Když Slíva vyhodil z knihovny dějiny Palackého, řekl ironicky: "Vy to také čtete?" Klabíček seděl na hromadě knih na podlaze a zabýval se trháním desek, neboť patrně slyšel, že zpráva o porážce u Waterloo dostala se do Francie v deskách modlitební knihy markýzy de Mioux.

Psací stůl nedal jim velké práce. Malá rána kladivem a zámek odletěl, vrchní deska se prohnula jako umírající labuť a zajímavá korespondence se vyhrnula ven. Velký zájem Slívy vzbudil švabachem psaný sežloutlý dopis, který můj dědeček psal babičce. Přečetl také dopisy, které mně kdysi psala manželka a optal se: "Copak je to za žábu?" Když uviděl fotografii mé ženy, prohodil: "To se divím vašemu gustu."

Dopisy a fotografie byly odneseny do předsíně, kde jeden detektiv držel na řetízku mého Balabána, velmi ošklivého a útrpnost vzbuzujícího psa. Toho mně později vrátili z policejního ředitelství úplně ostříhaného s oholeným hřbetem, neboť si vzpomněli, že kdysi ve starém Řecku důležitá sdělení psali na ostříhané hlavy poslů a když jim narostly vlasy, posílali je dál, tam je ostříhali, přečetli, co napsáno, umyli jim hlavy, napsali odpověď a čekali, až jim zas vlasy narostou. Ubohý Balabán! Pokud se týká dopisů a fotografií, staví si snad ještě dnes z nich domečky baculatý Karlíček policejního inspektora Barnera, kterému jest svěřen policejní archiv.

Zvonili poledne (tenkrát byly ještě v Čechách zvony), práce byla skončena a byt vydrancován. Chodili jsme po kolena v papírech, roztrhaných knihách, urvaných látkách a odřezcích kůží z povlaků křesel, v peří a mořské trávě. Komisař Klabíček ještě jednou zběžně se rozhlédl kolem a když zjistil, že už se nedá nic rozbíti, vypáčiti, rozpárati a sbourati, prošel ještě jednou všemi pokoji a konečně se zastavil znovu před skříní s prádlem, které válelo se na podlaze, pošlapané, s otisky podpatků několika bot.

"Vida," řekl vítězoslavně, "na tuto krabici jsme zapomněli." Kopl do bílé krabice, která vyhozena z prádelníku válela se v koutě. Rozsypala se a na boží svět vykutálely se z ní bělounké límce na krk.

"I hleďme, límečky," zvolal komisař Slíva, "jestli pak nemáte zvyk si na ně něco poznamenávati jako jeden hostinský v Kbelích?" Zkoumali, převraceli a na konec řekl Klabíček jako mimochodem: "Nám by byly ty límce trochu malé. Já mám kolem krku 46 a pan vrchní komisař Slíva má kolem krku 44 cm."
*

A tak sedím dnes daleko, těším se na ten okamžik, až se vrátíme domů, a přemýšlím, kolik kdo má z pánů od státní policie v Praze kolem krku...